

Fra » En aften med musik og poesi«, Schiller-koret i det østlige Massachusetts 22. november

Fra » En aften med musik og poesi«, Schiller-koret i det østlige Massachusetts 22. november: Bemærkninger om Friedrich Schiller af Bill Ferguson

Lad mig begynde med et uddrag fra et nyligt interview med Helga Zepp-LaRouche med titlen » Afslutning af nulsumsspillet: Fredelig sameksistens er mulig«:

»... Jeg synes det er meget vigtigt, at folk udvikler en bedre forståelse. Jeg grundlagde Schiller Instituttet for fyre år siden, i 1984, og det var tænkt som en tænketank, der skulle forbedre forholdet mellem nationer, fordi jeg mente, at udenrigspolitik ikke burde være baseret på kup og undergravende virksomhed og regimeskift og alle disse ting, men ideen var at udvikle en model for statskunst, hvor hvert land ville understrege den bedste tradition i det andet og omvendt, og det kender man jo fra sine venner, hvis man roser dem for det, der er deres styrke, så vokser venskabet.”

Friedrich Schillers værker viser, at der ikke er nogen modsætning mellem at være patriot og verdensborger på samme tid; kærligheden til frihed er et universelt kendetegn for hele menneskeheden. Schiller talte om »en model, hvor hvert land ville fremhæve det andet lands bedste tradition og omvendt«, og han skildrede Frankrigs kamp for national suverænitet under ledelse af den guddommeligt inspirerede Jeanne d'Arc i Jomfruen fra Orléans. I Intriger og kærlighed angreb Schiller de tyske oligarkers ondskab, herunder hans egen hertug Karl Eugen, som samlede sønner af bønder og

arbejdere sammen for at sælge dem til briterne og sende dem i kamp mod den amerikanske revolutionshær. I Schillers skuespil Wilhelm Tell, som handler om de schweiziske kantoners oprør mod det habsburgske tyranni, kan scenen med Rütli-eden betragtes som en dramatisering af vores egen uafhængighedserklæring i tysk oversættelse. Giuseppe Verdikomponerede en italiensk opera baseret på et tysk skuespil af Schiller, Don Carlos, om spanske adelsmænd, der konspirerer for at befri Holland.

I aften skal vi høre tre musikalske versioner, komponeret af Franz Schubert, af Fredrich Schillers digte, herunder »Hoffnung«, »Håb«, en anden universel menneskelig egenskab. Vi vil også i sang høre håbet hos de hebraiske slaver i babylonisk fangenskab, håbet om frihed hos afroamerikanske slaver, som identificerede sig med israelitternes udvandring fra Egypten over Det Røde Hav, håbet om at blive genforenet med mistede kære, i dette liv eller hinsides, håbet om tilgivelse og evig frelse. Og selvfølgelig håbet om fred.

Friedrich Schiller, som var digter, dramatiker, historiker og filosof, fastholdt idealet om en »smuk sjæl«, en »i hvem fornuft og følelse, pligt og lidenskab smelter sammen, den, der gør sin pligt med glæde.« I sine »Breve om menneskets æstetiske opdragelse« hævder Schiller, at »... det er gennem skønheden, at man når frem til friheden«, eller som det poetisk udtrykkes i Kunstnerne,

Kun gennem skønhedens morgenport
trænger man ind i kundskabens land

For Schiller er det kunstnerens, digterens, komponistens, dramatikerens og de optrædendes gladelige pligt at opdrage publikums følelser, så de glæder sig over det smukke, det harmoniske, det sandfærdige, så de forlader teaterområdet som bedre mennesker, end de var, da de kom ind, og til sidst, ideelt set, forhåbentlig, så de kun glæder sig over det smukke, det harmoniske og det sandfærdige. For at blive smukke

sjæle. Og i en harmonisk verden af nationer befolket af smukke sjæle, som Schiller skrev i sin »Ode til glæden«, »Alle Menschen werden Brüder«, »Alle mennesker bliver brødre« Så lad os være håbefulde.

Håb

Af Friedrich Schiller (1797)

Menneskets drømme og tale sig smykke,
med kommende, bedre dage;
mod fremtidens gyldne mål og lykke,
ser man det rende og jage.

Ældes, forynges, slig verden går,
Dog til forbedring dets håb alt står!

Til livet vier håbet ham ind,
muntre dreng af håbet omsvæves,
en yngling begejstrer dets trylleskin,
det med oldings grav ej ophæves;
slutter end graven hans trætter rend,
sit håb dog han planter på graven end.

Det er intet blændværk og indholdsløs smiger,
som i dårers hjerne er født;

Men fra hjertet det kommer, og højlydt siger:

Til noget bedre er vi født!

Hvad stemmen i hjertet således forklarer,

den håbende sjæl slet ikke bedrager.

<https://schillerinstitut.dk/si/2016/11/haabet-digt-friedrich-schiller/>